

doltam rá, hogy széppé lehet tenni a megsemmisülést is, sőt különösképen és első sorban *széppé kell tenni az élet elmúlását*, a meghalást, mint amely jelenség legközelebről összefügg az élet tartalmának teljességével és ami minden embert a képzelhető legnagyobb érdekelttség erejével foglalkoztat egészen az öntudat elhalványulásáig.

A halotthamvasztásnak tehát olyan művészi és etikai szépségekből összetett szer-tartások között kellene lefolynia, amelyek a legnagyobb tömegek számára hozzáférhetőek és amelyek minden temetést egy nagyszerű ünnepé, a megnyugvásnak és vigasztalásnak ünnepévé tennének. Talán a templomok, melyek az egyházi liturgiák elavulásával amugy is el fogják veszíteni rendeltetésüket, fognak ehez a célhoz méltó keretet nyújtani, esetleg bazilikaszerűen épített, hatalmas kupolával ellátott hamvasztó templomok fognak létesülni, melyeknek karzatán rejtett zenekar Bach óratóriumát játsza a gyászünnepély alatt. A koporsó ott áll a közepén, bábérfa és egyszerű virágdisz között; a szószéken ünnepi szónok, ki az elhunyt életének tanulságait megható gyászbeszédben foglalja össze. A beszéd végeztével fölemelik a koporsót és belesüllyeszti a hamvasztó urnába, melynek belsejéből vérvörös lángok csapnak elő, mesterségesen előidézett lángok és nem a koporsó elhamvasztására, csak az illúzió fölkeltésére valók, míg az elsüllyedt koporsó rejtett szerkezet segítségével a regenerátorba jut. A hamvasztó üst legcélszerűbben a bazilikák középhajójának legkiemelkedőbb pontján, művészi reliefszekkel dí-

szített óriási emelvény tetején, magasan az emberek feje fölött állhatna, hogy ekként mintegy az ég felé irányítsa a tekintetet abban a pillanatban, midőn nagyszerű zene kíséretében *az ember apoteózisa* végbemegy. Orgona bugása és vonós zenekar szárnyaló imádsága kíséri a halottat a végtelenség kapujához s a zene nagyszerű fokozással korbácsolja föl a fájdalmas bucsuzás háborgó érzéseit. Az ember szereti a pompát, a nagy stílust, az elbódító, fönséges misztikumot, egész életében ezek után fut soha ki nem elégíthető vágyakkal, méltó tehát, hogy ott az utolsó vándorlás végén elérje azt a nagyszerű megdicsőülést, amit szíve oly sokáig óhajtott.

Hogy ez a kép nem tisztán fantazmagónia és hogy megvalósulása előtt immár semmi akadály nincs, arra példa a lipcsei halotthamvasztó, melyben a felsorolt külsőségek jó része igazán művészi beállításban már meg van honosítva, az eltérés csupán az, hogy a koporsó halk zene közben, igen lassan, megható egyszerűséggel süllyed a mélybe.

Az elmúlásnak és megdicsőülésnek szomorú, de mégis fönséges aktusát rajzoltam le ezekben a sorokban. A modern ember életprogramjában benne van, hogy az élet szépsége és harmóniája a mindennek fölött való, legfőbb értékek egyike s talán nem csatlódom, ha a szép halál szomorú dicsőségét az élet boldog koronájának nevezem, mely többé nem nekünk, hanem azoknak ragyog, akiknek jövőjéért porlandó szívünket a *királyi művészet* drága oltárára helyezzük.

## Az iparospárt és a tisztujítás.

— Ipar és kereskedelmi tanácsosi állás szervezését kívánják. —

(Saját tudósítónktól.) Az iparospárt, a mely nem régen alakult, máris agilis tevékenységet fejt ki a szegedi ipar és kereskedelem érdekében. Ma délután 6 órakor nagy érdeklődés mellett közgyűlést tartott Wimmer Fülöp elnöklésével, amelyen ismét a tisztujítás kérdésével foglalkoztak. A legutóbbi értekezleten ugyanis Wimmer Fülöp előterjesztette, hogy megkeresések érkeztek hozzá abban az irányban, hogy Szalay József dr. főkapitány-helyettesnek tanácsossá való megválasztása érdekében az iparospárt mozgalmat indítson. Az értekezlet több felszólalás után végül is elhatározta, hogy 14-ére közgyűlést hív össze, az ügy elintézése miatt.

A mai közgyűlésen az elnök előterjesztette, hogy ujabban fölmerült az az eszme, hogy a városnál *ipari és kereskedelmi tanácsosi állást szerveznek*. Ezzel két fontos cél is elérnek. Először azt, hogy Szalay József dr. bekerülhet a tanácsba. A főkapitány-helyettes ugyanis kijelentette, hogy csak abban az esetben hajlandó pályázni tanácsosi állásra, ha nem dur ki senkit az egzisztenciájából. Másodszor pedig az a főszempont is érvényre jut, hogy végre az iparosság és a kereskedők ügyét több hozzáértéssel és jóindulattal kezeljék, mint eddig.

Körmendy Mátyás azt fejtegette, hogy műszaki tanácsosi állást kellene szervezni, mely egyuttal az ipari dolgokkal is foglalkozna. Tonelli Sándor az elnök álláspontját helyesli. Ipari és kereskedelmi tanácsosi állás szervezésére van szükség. Ez a legfontosabb. Ezután lehetne még esetleg műszaki tanácsosi állást is szervezni, mely egyesítené a mezőgazdasági ügyek intézését is. Bár szó van arról, hogy a városi törvény intézkedik az új állásokról, de nem hiszi, hogy ez a törvény öszre életbe lépne. De még akkor

is jó lenne, ha ezeket az állásokat már most megszerveznék, mert addigra már birtokon kívül lenne, vagyis a törvény, mint fennálló intézményt respektálná.

Az elnök azt indítványozta, hogy már a *legközelebbi városi közgyűlésen* tegyenek indítványt erre vonatkozólag. Az ipari és kereskedelmi tanácsosi állást föltétlen meg kell szervezni és ezért nemcsak a párt 79 tagjának kell ezt az ügyet támogatni, hanem meg kell az eszmének nyerni a törvényhatóság többi tagjait is. Ezért az iparospárt minden egyes tagja oda hassen, hogy az eszmének híveket szerezzen, akik aláírásukkal biztosítják a pártot támogatásukról. Ő hajlandó megszövegezni az indítványt és a közgyűlés elé terjeszteni akkor, ha legalább száz tag támogatásáról meggyőződik. Arra kéri tehát a megjelenteket, hogy ülés mellőzésével, levéltileg tudassák vele idejében, hogy hány tag ígérte meg a támogatást.

Szakáll József azt mondja, hogy helyes lenne, ha már most a kereskedőket is megnyernék ennek a pártnak, hiszen a kereskedők is érdekelve vannak ebben a kérdésben. Wimmer Fülöp erre vonatkozólag azt a fölvilágosítást közli a felszólalóval, hogy először maguknak a kereskedőknek kell egymás között a tömörülés eszméjét felvetni, mint a hogyan ezt az iparosok is tették. Mód sem kínálkozik arra, hogy a kereskedőket az iparosság bevonja a mozgalomba, ha azok saját helyzetükön nem akarnak javítani. Valamit produkálni kell, ezért alakult meg az iparospárt is, nem pedig hiusági és szereplési szempontokból. Cserzy Mihály azt indítványozta, hogy a *városi párttal* is közöljék az ipari és kereskedelmi tanácsosi állás szervezésére való törekvéseiket és kérjék a párt támogatását.

Pály Dániel kockáztatva látja a sikert, ha ilyen formákban kezdik a küzdelmet és más pártok állásfoglalásától teszik függővé, hogy küzdjenek-e az iparospárt céljaiért. Az elnök megmagyarázza, hogy nem arról volt

szó, hanem arról, hogy csak a párt támogatását kérik és ettől függetlenül járnak el az indítvány benyújtásával akkor, ha biztató előjelek lesznek, mert nem volna kívánatos, ha az iparospárt első nagyszabású és fontos akciójánál kudarcot szenvedne.

A gyűlés végül is elhatározta, hogy a legközelebbi közgyűlésen indítványt terjesztenek elő ipari és kereskedelmi tanácsosi állás szervezése érdekében és felhívást közzétenek a törvényhatóság tagjai között az eszme támogatására.

## A Szegedi Vivó-Egyesület országos vivóversenye.

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Vivó Egyesület tizedik országos versenye mind a résztvevő egyesületek számát, mind a benevezett vivók klasszist tekintve, sikerültnek mondható. Magyar Atlétikai Club, Fővárosi Vivó Club és a Budapesti Budai Torna Egyesület képviselték. A Budapesti Egyetemi Atlétikai Club benevezett vivóját, Halász Zsigát nem indította. A Műegyetemi Atlétikai és Futball Club, s a Nemzeti Vivó Club vivóinak, — akik minden egyes szegedi országos versenyt eddig meglátogattak, — elmaradását sajnálattal tapasztaltuk. A vidék kiválóbb és számottevő vivói a Pécsi Atlétikai Club, a Debreceni Vivó Club és a Torontáli Atlétikai Club vivó gárdájának elmaradása csak a közbejött husvéti ünnepeknek tulajdonítható. A megjelent vivók azonban, a vidékiek is, körülbelül egyforma klasszist képviseltek, vivástudást, fizikai és szellemi rátermettségüket tekintve, s ezért igen nehéz volt a verseny s az egyes győzelmeik tussai között igen csekély volt a különbség. A mérkőzések általában nagyon komolyak, fáradságosak s olykor-olykor kissé túl hevesek voltak s ez okozta azt, hogy az egyes tusokat ismételtén beadatták anélkül, hogy azt a zsüri észre vette volna.

A bíráskodás ugyan a konvencionell számítás jegyében történt, mégis egyes vivók vivásán meglátszott az, hogy a kombos rendszer szerint mérkőztek. Megállapíthatjuk a verseny után, hogy a vivók verseny szabályok körüli bizonytalanság s az egységes vivóverseny szabályok hiánya, nagy mértékben befolyásolja a versenyzők tudása és képessége elbírálását. Így történt meg az, hogy több esetben a cavátios pengevonalból kivitt szurásokat nem ítélték meg, amihez hozzájárult az is, hogy pengevonalba állásra vonatkozó vélemények még ezideig tisztázva s egyöntetűen kialakulva nincsenek. Ilyen eset történt dr. Posta, Gábor, Bauer, Fischer és Lövész mérkőzéseinél is. Eppen ilyen esetek elkerülése indította arra a Magyar Vivó Szövetséget, hogy legelsősorban elvégzendő feladatául a vivó versenyszabályok elkészítését tűzte ki s a közeli napokban valószínűleg publikálni is fogja az elkészült elaborátumot. A verseny tanúságaként megállapíthatjuk azt is, hogy nagyobb számú minősített versenybírók részvétele nélkül komolyabb vivóverseny a jövőben nem rendezhető. A meglévő bírók száma oly csekély, hogy azok a versenybíráskodást eljátni nem képesek, mert a túlságázott figyelem meglehetősen nagy szellemi munkát igényel, ami hosszabb időn keresztül annyira kimeríti a versenybírókat, hogy a legjobb akarat mellett sem képesek megfelelően bíráskodni. Dr. Nagy Valér szövetségi képviselő elismert tudását és kvalitásait s kitartó-sága nagyon próbára volt téve. A klubtársi versenybírói intézmény, a vivók ambícióját nagyban növeli s a legnagyobb mértékben is, de csak akkor lesz ez, ha a bíráló zsüriben a klubemberen kívül két teljesen érdektelen tag is van, akiknek objektivitásához szó legtávolabbról sem férhet.

A versenybíráóság, amelynek tagjai az első napon Csernovits Agenor elnöklete alatt Nagy Valér dr., szövetségi kiküldött, Seide